

Brez smole pri nagradah

Uroš Smolej.

Igralec, ki ni magnet samo za publiko, ampak tudi za nagrade.

» ANDRAŽ POLONČIČ RUPARČIČ

Bi zase lahko rekli, da ste slavni?

V našem prostoru se mi zdi o slavi težko govoriti, ker povprečen človek slavo enači tudi z nematerialnimi dobrinami, ki slavni osebi pripadajo. Težko bi rekel, da se počutim slavnega, morda sem le malo bolj prepoznaven. Za igralca je sicer slava najlepše in najboljšo plačilo, da je ljudem všeč in da ga radi gledajo.

Zakaj grede ljudje v gledališče in ne pred televizijo ali v kino?

Predvsem gre za stik z živo osebo in pretok energije med igralcem in gledalcem. Predstava je živ organizem, ki se nikoli ne ponavlja, ampak je vsakič nekoliko drugačna: če bo šel gledalec gledat isto predstavo večkrat, bo verjetno ugotovil, da obstajajo minimalna odstopanja, napake, boljši in slabši trenutki ...

V čem vidite poslanstvo igralca in gledališča sploh?

Igralec je igralec zato, ker je do določene mere v njem malo ekshibicionista. Poslanstvo gledališča pa je po mojem mnenju to, da izobražuje in goji neko tradicijo, hkrati pa to tradicijo razbija, provocira. V gledalcu poskuša vzbuditi nekakšno katarzo, očiščenje, mu posredovati sporočilo.

Zgodi se, da od predstave pričakujemo, da nas bo vrgla na hrbet, potem pa smo razočarani. Kako si izbrati predstavo, ki nam bo zagotovo všeč?

Navadno se ljudje ozirajo na ustne komentare prijateljev, znancev ... Če slišijo, da je predstava dobra, si jo grede tudi sami ogledat, reklama se širi in predstave so razprodane. Po drugi strani seveda obstajajo tudi predstave, ki so širši publiki manj všečne. Tisti, ki že imajo nekaj predznanja, približno vedo, kaj grede gledat. Mislim, da se gledalec orientira tudi že po žanru, igralcih, režiserjih ...

Najpogostejši predsodki ob omembi besede gledališče?

Komu, ki ni ravno fan gledališča, gre verjetno po glavi, da je dolgočasno. Že v šolah jih namreč, v imenu izobraževanja, vodijo gledat predstave pod prisilo. Ker ti ljudje potem nikoli več ne stopijo v gledališče, se pojavi ta predsodek o dolgčasu. Pogost predsodek je tudi ta,

TABUL BERIK

”

Igralec je igralec zato, ker je do določene mere v njem malo ekshibicionista.

da se ljudem, ki ne poznajo ozadja, zdi, da se igralci le zabavamo, da povemo kak del teksta in gremo trikrat po odru gor in dol, a ni povsem tako.

Kako množico pripraviti do tega, da bo hodila gledat predstave?

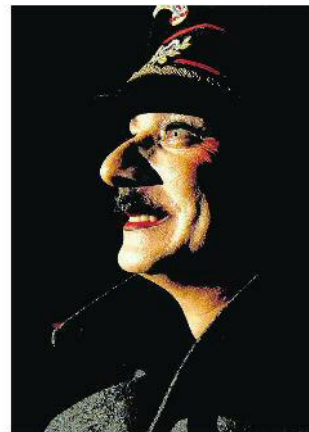
Prisila vsekakor ni prava pot. Vsi ljudje niso za gledališče, to je logično. Tisti, ki radi zahajajo v gledališče in to občutijo, so potem vse življenje njegovi zvesti ali občasni spremljevalci. Za tiste, ki jim ni všeč in jim nikoli ne bo, pa ne verjamem, da bodo še kdaj hodili na predstave.

✉ scena@zurnal24.si

ZIGOR KOHNIK

Za vlogo Konferansjeja v Kabaretu je Uroš Smolej prejel Severjevo nagrado, Dnevnikovo nagrado, Boršnikovo nagrado in nazadnje nagrado Prešernovega sklada.

ZIGOR KOHNIK